

őket. A koncepció lényege az, hogy a két nő, akik korábban soha nem találkoztak, most elenségek, de tulajdonképpen egyformák. Közöttük taktikázik a férfi főszereplő. Az előadásban a két nő végig egy térben van. Szinte mindig egyszerre látja őket a néző, pedig a darab szerint csak egyszer találkoznak. Olyan, mint amikor egy filmben osztott képernyőn látjuk a párhuzamos cselekményt, csak hogy itt jóval költőibb, metafizikusabb jelenlétről van szó. A többi szereplője – akik a hatalom képviselői, az udvar emberei – egyenruhában vannak. De míg a két főszereplő korabeli ruhát visel, ők egy, a 20. századra jellemző szürke munkaruházati köpenyt hordanak. Ez kiemeli a két női karaktert, és egyúttal erős képi világot is teremt.

K. E.: Ami a kivitelezést illeti, a díszletet Dali Attila műhelye készítette, Boller Ágnes varrodája a két főszereplő ruháját varrta, a férfiruhák varratott részét pedig Debreczeni Zoltán műhelye készítette, illetve a munkaruhákat megrendeltük egy munkaruházati cég-

nél. A teljes kivitelezés kb. két hónap alatt megtörtént.

I. L.: Ami az itthoni tervezői és gyártási munkákat illeti, az utóbbi években kicsit bonyolultabb a helyzet. Már nincs a színházaknak pénzük állandó státuszban lévő tervezőre. Szinte minden tervező „szabadúszó”. Ebből a helyzetből adódik, hogy vagy sokszor egymásra csúsznak a feladatok, vagy esetleg az ellenkezője, egy-két hónapig nincsen munka. Még ennél is rosszabb helyzetben vannak a független színházaknál dolgozók. Állami támogatásban egyáltalán nem részesülnek, szinte fillérékért dolgoznak, nagyon alacsony költségvetéssel. Azt szoktam mondani, hogy azért dolgozom ilyen sokat közsínházban, hogy anyagilag megengedhesem magamnak a független színházi munká-

kat. A tapasztalatom szerint szerencsére sok független színházi társulat sikeres külföldön, előadásait gyakran hívják vendégjátékra, rendezőiket, vagy akár a társulatot is vendégprodukciónak. Mégis, sajnos, ezeknek a társulatoknak itthon kevesebb anyagi támogatás jut.

Azért is nagyon megtisztelő a Színkritikusok Díja, mert a Színházi Kritikusok Céhe egy-egy adott előadásért ítéli meg a díjat, függetlenül attól, hogy az közsínházban, vagy független társulatban jött létre. Jó érzés egy ilyen erős szakmai mezőnyben díjat kapni. Köszönjük!

Köszönöm a beszélgetést, mindkettejüknek további sikeres együttműködést kívánok.

**Lejegyezte:
Kárpáti Imre**

Jelenetek a Stuart Máriaiból

KÜLFÖLDI HÍREK

Csőd miatt bezár az operafesztivál St. Margarethenen

Több ízben példaként emlegettük az osztrák St. Margarethen-i, római kori kőbányában nyaranta megrendezett sikeres operafesztiválokat. 2014. július 9-én még lenyűgöző

Aida-premierre kerülhetett sor. A művészi tudást Manfred Waba látványos színpadképe tette teljessé, amelynek középpontját egy 20 m magas, hatalmas szfinx alkotta. Azonban ez volt az operaintendáns Wolfgang Werner utolsó operaprodukciója, mivel az operajátékok eddigi szervezője, az Opernfestspiele St. Margarethen GmbH & Co KG ekkor már a bezárás előtt volt. A felszámoló-biztos csődeljárás miatti felszámolást kért a cég ellen, amelyet már a premier előtt meg kellett indítania a vállalatnak.

Az idei Aida-előadásokat a római kőfejtő tulajdonosa, az Esterházy Alapítvány mentet-

te meg pénzügyi partnerekkel közösen. Az Opernfestspiele St. Margarethen azonban hosszú felszámolási eljárásnak néz elébe. A bejelentett követelések 6,3 millió euróra rúgnak. Csak ha a felszámolóbiztos által elismert követelések összege tisztázódott, akkor lehet a szanálásról dönteni.

2015-re azt tervezik, hogy egy új cég, melynek ügyvezetője Karl Wessely (Esterházy), hozza a „Tosca” operát a római kőfejtőbe. A rendező ismét Robert Dornhelm lesz. 2015 nyarán valszó nem lesz gyerek-opera a Római Kőfejtőben.

BTR 2014. 4. sz.